



CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 7/2012, de 8 de juny, sobre el Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu

Conclusions del Dictamen i resum de la seva *ratio decidendi*

Primera. *Els apartats tres i quatre de l'article 6 del Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu, són contraris a l'article 86.1 CE, en la mesura que no compleixen el requisit constitucional de la urgència. Adoptada per unanimitat.*

L'apartat tres de l'article 6 reconeix la possibilitat que les universitats cooperin entre si i creïn aliances estratègiques, no només per a programes o projectes d'excel·lència internacional sinó també per desenvolupar conjuntament ensenyaments conduents a l'obtenció de títols universitaris de caràcter oficial. Aquesta previsió normativa no compleix el requisit de la necessitat urgent que exigeix la Constitució per a l'aprovació d'un decret llei (art. 86.1 CE), pel fet que la seva aplicació no té caràcter immediat, sinó que per fer-se efectiva depèn de la voluntat de les parts que poden cooperar, quan ho considerin oportú. El Govern tampoc no justifica de manera motivada i expressa la raó de la urgència, de manera que el precepte podria ser tramitat per la via legislativa ordinària, sense que això impedisís la seva eficàcia. Igualment, l'apartat quatre de l'esmentat article 6, que estableix el règim de dedicació a l'activitat docent del personal docent i investigador funcionari de les universitats, tampoc no compleix aquest requisit constitucional de la urgència perquè no s'aprecia una immediatesa en l'aplicació de les mesures proposades.

Segona. *L'article 3 del Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, vulnera les competències de la Generalitat de l'article 131.3.j EAC, relatives a la política de personal al servei de l'Administració educativa. Adoptada per unanimitat.*

Aquest precepte regula la part lectiva mínima de la jornada del personal docent no universitari. L'anàlisi del Consell sobre aquesta norma es limita a l'examen de l'ens competent per a la seva aprovació. En aquest sentit, la finalitat d'estalvi econòmic en època de crisi no és argument suficient perquè l'Estat invoqui les seves competències sobre planificació econòmica (art. 149.1.13 CE). I tampoc les competències sobre les condicions bàsiques del dret a l'educació (art. 149.1.30 CE) perquè l'objecte del precepte és regular les hores lectives que faran els docents i no pas les hores de docència que rebran els estudiants, de manera que l'horari escolar, en relació amb el contingut curricular, està garantit, independentment dels professors que l'imparteixin. Finalment, tampoc no troba empara en les competències estatals sobre funció pública, perquè la distribució i la quantificació de la part lectiva de la jornada de treball no forma part de les competències bàsiques de l'Estat sobre el règim estatutari dels funcionaris públics (art. 149.1.18 CE).

En conclusió, la regulació de les condicions de la jornada de treball en l'aspecte referit a la jornada lectiva correspon a la Generalitat en virtut de la seva competència compartida sobre desenvolupament de la política de personal de l'Administració educativa (art. 131.3.j EAC), que comprèn tot el personal docent dels centres públics i privats sostinguts amb fons públics.

Tercera. *L'article 4 del Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, vulnera les competències de la Generalitat de l'article 131.2.f EAC, en relació amb les directrius d'actuació en matèria de recursos humans. Adoptada per unanimitat.*

El precepte disposa el període mínim (10 dies lectius) que ha de transcórrer perquè es pugui produir la substitució transitòria del professorat docent. En aquest interval i fins que no tingui lloc la substitució del professorat per un funcionari interí, el centre s'ha d'organitzar mitjançant els

recursos de què disposa. Aquesta mesura, que s'analitza únicament des del punt de vista competencial, és una matèria de competència exclusiva de la Generalitat sobre gestió de recursos humans (art. 131.2.f EAC), de manera que la seva regulació no correspon a l'Estat.

Quarta. *L'apartat u de l'article 6 del Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, vulnera les competències de la Generalitat de l'article 172.2.a EAC, respecte de la regulació dels requisits per a la creació de centres universitaris.*

Adoptada per unanimitat.

Aquest precepte preveu que el Govern de l'Estat determinarà, per reglament, els requisits bàsics per a la creació i el manteniment dels centres i les estructures universitàries (centres acadèmics i de recerca, departaments universitaris, etc.). El Consell considera que aquest precepte vulnera les competències de la Generalitat (art. 172.2.a EAC), per dues raons: d'una banda, perquè correspon a la Generalitat, un cop creada la universitat, regular els òrgans que la integren i establir els criteris que singularitzen el seu sistema universitari. I de l'altra, el Reial decret llei fa una remissió en blanc al reglament, que deixa la regulació de la matèria a la discrecionalitat de l'executiu estatal, ja que no dóna cap indicació mínima sobre quins són els criteris per a la creació i el manteniment d'aquestes estructures universitàries i conté una clàusula oberta final que deixa indeterminat a quines es refereix.

Cinquena. *L'apartat quatre de l'article 6 del Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, vulnera les competències de la Generalitat de l'article 172.2.e EAC, pel que fa a la regulació del règim del professorat docent.*

Adoptada per unanimitat.

Aquest precepte regula el règim de dedicació a la funció docent del personal docent i investigador funcionari de les universitats en règim de dedicació a temps complet, de manera que incideix en els deures d'aquest grup de funcionaris en l'exercici de la seva funció docent. El Consell analitza aquesta regulació des de la perspectiva de si vulnera les competències de la Generalitat (art. 172.2.e EAC). Com en el cas de l'article 3 RDL 14/2012 i per les raons allà exposades, per regular aquesta matèria l'Estat no pot invocar les seves competències constitucionals sobre planificació econòmica (art. 149.1.13 CE) i sobre condicions bàsiques del dret a l'educació (art. 27 i 149.1.30 CE). Quant a les competències compartides sobre règim estatutari de la funció pública (art. 149.1.18 CE), en les quals s'enquadra la regulació, el Reial decret llei conté una norma massa detallada i imperativa respecte del tipus de professor a què afecta i la seva càrrega lectiva (fixa un nombre precís de crèdits ECTS), que no deixa espai al desenvolupament autonòmic.

Sisena. *L'article 7 del Reial decret llei 14/2012, de 20 d'abril, és contrari a l'article 156.1 CE i a l'article 211 EAC, quant a l'autonomia financera.*

Adoptada per unanimitat.

Aquest precepte té per objecte la regulació del finançament del component individual de matrícula de les beques i ajuts a l'estudi universitari. El Consell aborda la qüestió que planteja des del punt de vista del finançament estatal o autonòmic d'aquestes beques. En aquest sentit, la norma dictaminada vulnera l'autonomia financera de la Generalitat, en el vessant de la despesa (art. 156 CE), i també vulnera l'article 211 EAC, que atribueix a la Generalitat la competència exclusiva per ordenar i regular les seves finances. I això anterior, perquè imposa a la Generalitat una obligació de cofinançament de les beques esmentades, en el cas que aquesta fixi el preu públic de l'ensenyament per sobre del límit inferior que finança l'Estat. En conseqüència, la regulació examinada no permet que la Generalitat pugui escollir i realitzar les seves pròpies polítiques en aquest àmbit ni, per tant, fixar amb llibertat la destinació i l'orientació de la seva despesa pública.

Barcelona, 11 de juny de 2012